

SONČNA VRATA

Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od najmanjših zakonitosti, pa vse do prasketlobe večnega ognja, kateri napaja vso neskončnost.

Onosmil Zlatobor

31. OBJAVA

13. september 2015

KREPITEV SRCA IN NOTRANJEGA OČESA V GORSKEM SVETU

Kaj torej učijo in pridigajo gore?

Kaj še učijo gore in o čem pridigajo, se lahko takoj pre-priča vsak nepristransko misleči hribolazec in kateri v svo-jem čustvu prav jasno in razločno sliši besede, ki bi se lah-ko glasile takole:

"Poglej nas, s prahom obteženi zemeljski romar, kako svobodno in neodvisno zremo s svojih visokih vrhov v prostrane daljave Božjega stvarstva! Zrak nam prosto veje okrog naših čel in sončni žarek se blago lomi na naših vi-sokih hrbtih. Noben mejnik tukaj ne govori popotniku: "Do tu lahko, najprej pa ne smeš.", temveč kamor koli stopi, hodi po svojih tleh. Kajti od tal, na katerih se je rodil, mora plačati davek; mi pa smo brez mejnikov, in za naša slemena se davek ne plačuje. Zato si, popotnik, na naših višinah doma!"

O tem, da so te besede resnične, se vsak zlahka prepriča, kadar koli stopi na takšne visoke gorske pašnike. Tako kot dobijo tu njegove oči širok viden krog, prav tako dobi nje-govo srce široko razprostrt krog čutenja; njegove misli se združijo s čustvi, in tisti, ki morda še nikoli ni mislil s sr-cem, zdaj prvič občuti, kako sladke, ljubke in svobodne so misli srca, in tako daleč, čez obzorje navadnega razuma, segajo.

In če je tako, ali ne bo prijetneje v ubogi glavi, ko okrog njenega čela vejejo svobodnejši vetrovi iz visokega kralje-stva duhov?! In ali ne bo bolj domače in prisrčno biti rav-no tu, kjer se žarki sicer tako žarečega razuma mehko lomijo in se po takšnem prelomu prav ljubko spuščajo v os-vobojeno srce?!

Kje na teh višinah naletimo na carino misli in kje na dav-karijo tega, kar je tu svobodna lastnina neumrljivega du-ha?! Kje je tu kakšen mejnik, prek katerega čuteča duša ne bi smela?!

Ja, tu na takšnih višinah se preprosti popotnik uči - če ne hodi z zamašenimi ušesi in zavezanimi očmi - kaj pomeni biti svoboden v višini svojih misli in v globini svojega ču-stvovanja, in kako blaženo je, če se to dvoje lahko nepri-stransko poveže, in kako blažena je tu misel na Boga, če Ga lahko popotnik iz globine svojega srca svobodno prizna in Ga ljubi ter moli v svobodnem velikem templju ne-skončnosti!

Povejte Mi, katerega vsaj nekoliko notranje prebujenega človeka ne bo navdihnili to sveto čustvo, če se bo nekega jasnega jutra znašel na taki posvečeni višini?!

Človek lahko sicer tudi v nižini razmišlja sveto in veliko; toda pri tem se mu godi, kot če bi s praznim želodcem bral v knjigi opis dobrega obeda; stokrat ljubši bi mu bil resnični obed, kot pa sto še tako čudovitih opisov, od katerih ne more ničesar užiti.

Tako sta na takšnih višinah tudi notranje čustvo in no-tranje zaznavanje toliko močnejša od tistega, kar občuti v svoji kamri, kolikokrat močnejši in silnejši je resničen obed od opisanega. Toda kateri človek doživlja globlje: ti-sti, ki svojo prihodnjo ženo živo vodi pod roko, ali oni, ki si jo je umetniško, v najlepših barvah narisal in opisal? Gotovo bo vsak zagrabil živo in bo drugemu prepustil nedotaknjeno podobo ali opis!

Tako je tudi tukaj! Na takšnih višinah najde popotnik najgostoljubnejše tisto, česar mu v dolini ne moreta dati vse prizadevanje in ves trud. Zaradi tega je dobro in vse-stransko koristno, da se pogosteje vzpnete na to ali ono gorsko višino; vaš trud ne bo zaman. Dobiček je vendar dvojen, večji: prvič, s tem se okrepijo vsi naravni življenjski duhovi; vendar je ta dobiček še najmanjši, čeprav že en sam vzpon v gore koristi več kot deset lekarn in prav toli-ko najuglednejših zdravnikov. Veliko bolj pa to koristi du-hu, saj dobi tako močno okrepitev iz svoje prvotne domo-vine.

Kdo od vas, ki se je povzpel na gore, se ne spominja te-ga, da mu je bilo med visokimi Alpami bolj domače in pri-jetno pri srcu, kot če bi bil v kakšnem še tako naseljenem mestu?

Od kod izvira ta občutek?

Le vprašaj gore, in te ti bodo odgovorile: "Glej to, kar ti pravi tvoj notranji občutek - seveda še nekoliko temno - je res: kajti tu si resnično doma, in sicer v krogu tvojih šte-vilnih prednikov, ki so tukaj že dolgo blaženi!"

Vidite, tudi vse to učijo gore! Kaj pa še učijo in pridiga-jo? Prisluhnite jim, še o marsičem znajo pripovedovati!

Da bi vam to, kar še pride, nekoliko bolj približal, vam bom iz takšnih gorskih dogodivščin povedal kratko zgo-dbico:

Nekoč je bil pobožen mož; imel je že precej let. Prestal je zelo veliko preskušanj, in med temi je bila ena najtežjih -tudi ta, da je razen svoje najmlajše, skoraj dvajset let stare hčerke, izgubil vse otroke skupaj s svojo nadvse zvesto že-no.

Tako je ostal sam s to hčerko; prebivala sta v hišici ob vznožju zelo visoke gore, pri kateri je bilo ravno toliko ze-mlje, da je skromno preživljala njega in hčer, pa tudi prile-tno deklo in hlapca.

Ta mož je v hčerini družbi večkrat in veliko molil k Me-ni, pri tem tudi veliko jokal za svojimi in zelo hrepenel, da bi lahko šel kmalu za njimi.

Ko je neko nedeljo zvečer s svojo hčerko skoraj do pol-noči molil in vzdihoval in sta skupaj v molitvi in vzdihih zaspala, se je hčerki sanjalo, da je s svojim starim očetom stala na najvišjem vrhu gore. In ko je

tam veselo zrla v šir-ne daljave, je nenadoma opazila množico ljubkih belih ob-lačkov, ki so plavali proti vrhu: in ko so priplavali povsem do vrha, je opazila, da so bili ti oblački človeška bitja. V začetku so bila zastrta, toda kmalu so se njihove tančice razkrile, in hči in stari oče sta presrečna spoznala, da so bila ta bitja njuni dragi pokojniki; mati je hitro stopila k svojemu ljubljenuemu možu, ter ga objela in ljubkovala, mož pa je jokal od veselja nad tem blaženim snidenjem. Nato se je mati obrnila k hčerki, jo poljubila in ji rekla: "Ljuba hčerka, tako kot si ti danes s svojim očetom tukaj, ravno tako pridita semkaj oba tudi jutri popoldne, pa bosta videla in občutila še več kot zdaj; toda zaradi tega ne sme-ta doma zamuditi ničesar in opraviti morata vse, kar je po-trebno."

Po teh besedah se je hči prebudila in zbudila tudi očeta. In ker je opazil, da nastaja nov dan, je po stari navadi ostal buden; vstal je, se oblekel in zbudil tudi posla. Potem pa se je spet podal v svojo sobico in tam našel svojo hčer že oblečeno pri jutranji molitvi.

Blagoslovil jo je in jo poljubil, nato pa še sam pokleknil in skupaj sta opravila jutranjo pobožnost. Ko sta končala, sta vstala; hči je objela svojega starega očeta, ter ga zaup-ljivo in prisrčno poljubila tako, da je oče videl, da je nena-vadno vesela in razpoložena. Takoj jo je vprašal: "Moja ljuba hči, kako to, da si danes tako živahna in vesela?"

Hči pa mu je rekla: "Toda ljubi oče, ali se ti ni danes prav nič sanjalo?"

Oče pa je odvrnil: "Res se mi zdi, kot da bi se mi nekaj sanjalo; samo kaj - tega se ne morem spomniti!"

Hči je povedala očetu svoje sanje, in oče jo je ganjenega srca poslušal; nato pa je po končani pripovedi dejal: "Po-slušaj, moja ljuba hči, kar se ti je sanjalo, bova danes tudi v resnici naredila!"

Zaradi tega bova takoj zdaj navsezgodaj odšla v bližnjo cerkev in tam s pobožnim srcem sodelovala pri bogoslu-žju; nato bova doma pojedla obed in se v spremstvu naše-ga starega hlapca odpravila na goro. Če odidemo samo uro pred poldnevom, bomo okrog tretje ure prav lahko na naj-višjem vrhu naših čudovitih Alp in bomo ob tej priložno-sti lahko tudi v Gospodovem imenu pogledali, kaj počnejo tam zgoraj naša živina in naša pastirja, in če je vse zdravo in v dobrem stanju."

Rečeno - storjeno! Ob treh popoldne je stala naša majhna družina že na najvišjem vrhu; in to, kar je hči videla v sa-njah, je videla zdaj tudi v resničnosti - enake oblačke, ki so se napotili proti vrhu.

Ko so prišli ti oblački bliže, sta jih opazila tudi oče in sta-ri hlapec; in ko so zaplavali okrog vrha, so se tudi izobli-kovali v bitja, napovedana v sanjah.

Ko je stari oče v teh bitjih spoznal svojce in ko so ga ti ljubeče objeli, ni mogel več niti dvomiti, da so to res njegovi blaženi dragi. Glasno je jokal od veselja in se Mi z najbolj gorečim srcem zahvaljeval, da sem ga že v tem ze-meljskem življenju obdaroval s tolikšno blaženostjo.

Po takšni zahvalni molitvi pa se je njegovemu duhu po-polnoma odprlo notranje oko. Takoj je ugledal ves vrh, poveličan in spremenjen v nebeško pokrajino, in videl čudovita prebivališča svojih. Iz enega je stopil mož z velikim spremstvom, napotil se je naravnost k našemu staremu možu in mu rekel:

"Glej moj ljubi sin, kjer je na Zemlji vse pisano in živo, tam je v duhu videti vse prazno in mrtvo; kjer pa je na Ze-mlji videti, kot da bi smrt za vse čase pokosila svojo žrtev, tam je v duhu toliko bolj živahno in polno življenje!"

Glej na visokih Alpah ne raste sicer žito, tam ni vinogradov in sadnega drevja, pa tudi nobenih rudnikov zlata, to-da to, kar je mogoče najti v duhu, vidiš zdaj, po Gospodo-vi milosti razkrito pred svojimi očmi.

Še nekaj časa boš hodil po Zemlji s svojimi nogami; toda v tem času rasti v ljubezni do Gospoda! Glej, poleg moje-ga bivališča je druga čudovita palača; ta je namenjena tebi in tvojim, ko boš zapustil časno in nastopil svobodno, več-no življenje!"

Ob teh besed je naš stari mož spoznal, da je to govoril njegov zemeljski oče - po tem spoznanju pa je blažena pri-kazen hitro izginila. Naši popotniki so od tega ohranili živ, blažen in krepilen občutek, nato so se Mi zahvaljevali in me slavili za tako izkazano milost, potem pa se veselega in okrepljenega srca vrnili v svoj zemeljski dom.

Jakob Lorber: Grossglockner (str. 67 - 74)